

Kronologi

KRONOLOGI

V. S. Luoma-aho

**P
O
E
S
I
A**

Osuuskunta Poesia
Helsinki

Kirjan tekemistä ovat tukeneet Alfred Kordelinin säätiö, Nuoren Voiman Säätiö, Taiteen keskustoimikunta ja Keski-Suomen taidetoimikunta.

© V. S. Luoma-aho 2013

Kannen kuva: Dan Whitaker

Kannen suunnittelu: Olli-Pekka Tennilä

Taitto: Marko Niemi

ISBN 978-952-5954-35-7

ISBN 978-952-5954-99-9 (PDF)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2013

Rauhallisesti, kuin kiehuva maito tai itseään etsivä solu,
se pyrkii laajentumaan.

Rauhallisesti aurinko työntää säteillään maata.

Varakas muisto, varakas puutarha, ovesa muovikranssin
ikuinen luutuma.

Pakarat, polvi, jalkaterä.

Hiuksia, suuria muttereita.
Toisiin tehtäviin siirrettyjä käyttöesineitä.

Taistelukentän luinen viiri. Rampa ryömii joutilaiden
raajojen ylitse, liikennemerkki osoittaa yläviistoon.
Juuriltaan revityissä metallivajereissa betonin hilsettä
kuin perunoita.

Porrastasanteiden taulut opastavat edelleen tarkasti
rakennuksen sortuneessa muistossa.

Keskusteleva hieroglyfi aktivoituu vain siksi, että vaeltava
etäprosessini toimii muistipankin turvin.

Sääret, torso, puukehykset.

Ne pyrkivät muuttamaan silmän rakennetta, ajamaan
viruksia hahmontunnistukseen. Kynsi raapaisee
kuun pintaa.

Vaatteet taulujen ja peilien yllä, hylätyt rakennukset.
Ympyrän kehää seurattaessa aina uusia pihoja ilmestyy,
aina uudet luomet muuttavat väriään.

Nainen retkottaa hankalassa asennossa. Hänen poskestaan
on poistettu jotain täydellisen ympyrän teknologialla.

Hikan mentävä aukko. Tulppaaneja.

Repeytyneet kamoleggingsit kuhisevat sateenkaarena.
Vaatteen yksinkertainen tekoäly on tullut hulluksi,
katon railoista vieraileva aurinko lämmittää sen
virtakennoja.

Ne tulevat tilkitsemättömistä aukoista, putoilevat
ja virtaavat antiikkisesta tulisijasta. Mainosviruksia,
huijariproteiineja, nanosiirtokuntia, torakoita ja
villikissoja, jotka saalistavat niitä.

Punaisen jälkeen tulee vaaleanpunainen.

Sätkivä olento: älysedimentit pyörittävät naisen romussa jotain mainosrutiinia.

Ja sitten ovat kylmettyneet, kovettuneet kohdat, joista liike on poistunut kuin rotat.

Jalokivet hänen sormiensa väleissä. Hajun kaiku.

Ei jumalan kuvia vaan patsaita, hiukkasina vesistöissä ja eläinten verisuonistoissa. Kopiot jotka eivät maadu, vaan jakautuvat loputtomasti.

Satanistisen plastiset ameebat. Olennot selviytyvät sulautumalla toisiin olentoihin, jokainen tarve on jonkin puutteen merkki.

Kuolleinkin lintujen jänteiden mekanismi toimii.
Lattioilla tassutellessani koetan muistella, miltä näytin
ennen vanhempieni syntymää.

Tällainen on käsitykseni kehosta ja tilasta.

Kuinka silmä muuttaa muotoaan, kuinka korva aaltoaan,
miten iho taas tulee peittämään.

Se on viimeinen elin, joka ei ole ruumiini ulkopuolella.
Luuni keräävät värähtelyn, tiivistävät sen, kertovat
sen aivoilleni.

Ateistinen bakteerikanta oppii syömään ja ulostamaan
ikuisten rodun.

Lyhdyn valossa, telttakankaan lävitse nähtynä:
uudisraivaajien tonkivat, apinoivat hahmot.

Robotit, eläimet ja nuket ovat koomisia. Kasvit ja
hyönteiset eivät. Paitsi rukoilijasirkka.

Piirteet ovat terävät ja viehättävät, hän vilkaisee minuun,
hymy jää kasvoille. Suljen vasemman silmäni, kasvojen
keskelle ilmestyy sumea läiskä, kuin pisara vesiväriä.

Käännän katseeni ikkunan lävitse kadulle, jossa nuori
farkkushortseihin pukeutunut nainen puikkelehtii asfalttiin
kasautuvien lammikoiden lomitse. Hartiat kyyryssä hän
suojaa itseään takillaan sateelta.

Pienet, sadekelin yllättämät kengät.

Minun työtuolillani hänen vilttinsä.

Hänen tiukan mekkonsa alla käteni luurangon dyyni,
hänen sanansa ripsilläni.

Muumioista tehdään paperia, joka palaa lopulta vainajan muotoon.

Omenat putoavat tasaiselle maalle ja vierivät hieman.
Syksyn uudet, kirpeät omenat.

Vaaleat värisävyt ovat äänekkäämpiä kuin tummat,
valkoinen huutaa. Kuin laatikollinen heinäsiirkkoja.

Maatessani kietoutuneena häneen jokin vatsa murisi,
mutta emme osanneet sanoa kumman.

En tiedä, kertooko vatsa mitään hedelmällistä järjen ja
ruumiin vastakkainasettelusta, mutta koin sen kauniiksi,
kuin vadillisen kasviksia.

Meidän vatsamme, astiasto.

Raatokasvot. Muisto kulkee naputellen kalkkia ja hometta julkisivujen pinnoilta.

En syö kukkia, koska en söisi taulujakaan. Murattien varjot, käyneet hedelmät, varjostukset väärissä paikoissa.

Aurinkoja kuin lapsia.

Madot syövät rihmastoisen onkalon silmien lävitse ja sisään, jatkavat aivojen poimuihin, syövät käytävät ruumiiseen, asuttavat, pyhittävät, lisääntyvät, muodostavat liikkeen pinnan.

Kukkulainen muskelisto. Miten toistaa unisen vartalosi kuumuus. Miten toistaa flunssaisen rakastelun lämmön ja kylmyyden leikki. Valo palaa lävitse. Tauti on keino irtautua arkikokemuksesta.

Vatsojen sekoittuminen. Nuorilla ihmisillä, vuorilla.

Alastomuus ei ole seksikästä, sillä se on luonnollista.

Pelin luonteeseen kuuluu, että pelaajat yrittävät rikkoa pelin kulkua ja sen sääntöjä.

Koetan nauraa, metallinen rintakehäni laajenee epämukavasti.

Luonnollisuus ei ole seksikästä.

Tärkeää on millaisen ruumiin jättää jälkeensä, miten se autioituu, raunioituu ja maatuu, asutetaan uudelleen.

Mitä tapahtuu kuoleman hetkellä; räjähdys, empaattinen mielialan muutos ihmisissä, värejä, muutos säättilassa, jonkin sukuhaaran loppu, teen maku.

Nyöreillä hänen kantamukseensa sidotut luut kalkattavat
tuulella.

Olen havaitsevinani ihmisissä surua lumen viimein sataessa.
Aivan kuin se olisi maailman viimeinen lumipeite.

Kirjoitan tämän aikana, jona murhe ja kuolemat eivät ole
vielä koskettaneet minua.

Otan kulauksen varjoisaa vettä.

Tuijotan tyhjyyteen, mutta tiellä olet sinä.

Yksi kauheimmista dokumentaarisisista keinoista on hidas zoomaus haastateltavan kasvoihin silloin, kun hän on purskahtamaisillaan itkuun.

Hedelmien pehmenneet kivet kadun uurteissa. Ylikypsän päärynän notkahdus.

Matkat kaukomaille eivät enää näy ihmisissä.

Mukulakivikadut jäävät sileässä kulttuurissa historiaan.

Ne peittävät kevyesti alleen hänen jalanjälkensä.

Ihmisten etniset piirteet eivät näy niin selvästi, sisäelimet eivät tunnu niin kamalilta. Teen nyt ensimmäisen viillon, kaivan hitaasti nenästä pitkän naulan, joka tulee aivoista.

Hyönteisten koomassa nähdyt unet murtuneiden pinnoitteiden alla.

Vedän hänen kasvojensa pisamien välille viivoja. Tetraedri, suorakaide, vaihtoarvo. Alaselän silmän kaari.

Tehtävä ylikuormittuu, metsä ei piirry kokonaisuena ja selkeänä, vaan terävän kulmikkaana, suttuisena.

Paketti on rikki, pikselimössö vuotaa lapsen syliin.

Pöllön silmät nidotaan.

On mahdotonta tietää, mikä aukko on oikeasti tyhjä,
mikä polku esteetön, mikä reitti yhdistyy toiseen.

Sateesta paisuneet huonekalut lojuvat aukiolla. Kirjoja
mätäneä matalissa lammikoissa. Valo hiipuu, pian voi
enää muovailla.

Sinun ilmeesi liikuttavat korviasi. Dinosaurusten ulosteessa
syndrooma. Hiiliaika. Liituaika. Kiviäitä.

Kivettyneen jätteen henkiin herättämiseksi tarvitaan jotain
muuta kuin elintoimintoja.

Kysyin hänen mielipidettään pelien grafiikkamoottoreiden
vanhentumisesta; mistä siinä oikein on kysymys.

Onko silti vielä niitä, joiden eleet ovat puun tai metallin eleitä.

Kirja on lattialla lojuessaan kerännyt viileyttä ja kylmää nyt rintaani.

Meillä on kaikkein vähiten tarjottavaa muille silloin, kun matkimme heitä.

Tämän merenkäynnin keskellä olisi vatsassa hyvä olla edes jotain.

Ostan kaupasta jätettä kuin pääskysel, jotka erittävät syljellä itselleen pesän. Huulet pysäyttävät korinan ja muuntavat sen soveliaaksi viestiksi.

Sormukset olivat unohtuneet sormiin, turpeisiin ja pöhöttyneisiin. Liha pyrki nielaisemaan metalliset renkaat. Liha pyrki eroon luiden ympäriltä, pois ympyrästä ja neliöstä. Sydäimestä tulee kolmioita.

Vatsa sulattaa, munuaiset puhdistavat vettä. Suljen yhden silmistäni, banaani voisi aivan hyvin kadota otsasta sisään.

Puut kasvavat omenoita.

Eivätkä antibiootit enää toimineet. Taidon, erikoistumisen ja kokeiden jälkeen löysimme takaisin yleiseen.

Ajoittaiset, yölliset retkeni pikaruokalaan tai grillille olivat salamyhkäisiä ja häpeän mustamia.

Odottamaton myrsky katkoo sähkölinjat. Markettien tuotteet mätänevät hiljalleen pimeässä.

Oliko valkoinen hevonen valkoinen siksi, että se oli valkoinen, vai siksi, että se jäi minuun napanuorastaan kiinni.

Olen syönyt kaksi päivää pelkkiä vihreitä kuulia.

Sillä jos laitan banaanin pöydälle ja unohdan sen siihen kuin sisustuksen, alkaa banaani kukkia ruskeita ja mustia laikkuja.

Mädäntymisen ja maatumisen alkaessa voidaan hyvällä syyllä sanoa, että olen asettanut banaanin.

Suhtaudun varauksella mineraalin kertomukseen evoluutiosta.

On olemassa eläimiä, jotka eivät tunnusta puolisoaan kuin vain tietyn reviirin sisällä.

Älykkäät eläimet katsovat ajovaloihin. Henkilökortit ja passit ovat ainoa keinomme henkilöllisyyteen. Itsensä vertaaminen muihin on markkinatutkimusta.

Nauhoitin palkkamurhaajasta kertovan elokuvan päälle dokumentteja homoseksuaalisista eläimistä.

Edelleenhengitystä.

Tänään huonekalut natisivat ja elivät kuin tuli takassa.

Tuli tarttui verhoihin, tuli.

Kun katseen suuntaa, se jakautuu kahtia ja taas kahtia.

Pettymys, kun suudelma ei maistu tai tunnu miltään, ei jäätelön suussa palavaa nautintoa tai imelää piikkiä. Pressun laskoksessa seisoen neste ruumiinlämpö, suusta suuhun siirtyvä kuola.

Karviaisten nurmikolle syljetyt kuoret, vihreä hyönteinen hänen silmässään. Vieressä suuri kivi, lipeävä sammal.

Joku vie tietämättäni kirjojani ullakolle. Tietääkseni tässä korttelissa ei ole jäljellä muita eläviä olentoja.

Se kaivautuu pintaan kuin koteloitunut sirpale. Käsien ihon alle kivettyneet hiustukot kutittavat haamujen kantapäitä.

Ruudut litistyvät kunnes saavuttavat meidät.

Kun pienen kokonaisuuden sisään asetetaan vielä pienempi kokonaisuus, tulos on mielivaltainen.

Korvasin viherkasvini kirkasvalolampulla, sillä ne eivät selviydy kellarin pimeässä.

Pyhiä paikkoja kuvatessani kameran eteen tulvi paikallisia lapsia.

Nenäliinakääröt, joihin on säilötty suuren maalarin kynsien riekaleet.

Lapsena lehtikasoihin hyppimiseni päättyi sinä päivänä, jona ymmärsin niiden olevan täynnä etanoita, tunneleita, sammakkoja.

Sielut ovat veden pinnalla kelluvia hylättyjä virtsarakkoja. Ihmiset pitävät paperielefanteista, eivät paperitolloista.

On tullut aika vieraantua lopullisesti luonnosta.

Museo, jossa vain sokeat saavat koskettaa esineitä.

Peruukkia on helppo harjata, koska ei tarvitse välittää takkujen aiheuttamasta kivusta. Oleminen välittyy eriasteisina pääkipuina.

Montako päätä vielä löydän ruumiistani. Uinti suuren eläimen silmässä.

Merihevoset kietovat herkät pyrstönsä hukkuvien ympärille
ottaakseen näistä tukea.

Silmissäsi ei ollut harmaata, vain sinistä vihreän lisäksi.
Kylmä ja elävä näköala.

Apinat ja linnut voivat oksentaa toistensa päälle ilman,
että kukaan kiinnittää asiaan huomiota.

Matelijansuomujamme varten ei ole vielä kehitetty
sopivaa mikroskooppia.

Kalpeat patsaamme olivat alkujaan värikkäitä kuin
riemulliset huorat. Tämä on vaikuttanut jopa
mielikuvituksen keinoin luotujen maan ulkopuolisten
muukalaisrotujen arkkitehtuuriin.

Juuri hevosenkengän bumerangimainen rakenne sai
hevoset palaamaan.

Hän syö asetellen ruokaansa kimmoisasti, risoton
rakennetta haarukallaan tökkien ja taputellen.
Kunnes ruoka on talo.

Runko vaurioituu, hedelmäpuu kuolee. Kuoren alle
muurahaiset perustavat yhdyskunnan, kuori irtoaa
kuin kynsi.

Muovi perustuu mikrotasollaan toistoon, samoin kuin
hygienia. Ruusukasvit, paistit.

Auringossa nenäni paloi. Näen hiiltyneitä kyliä, hiljalleen
kyteviä ihmisiä. Kipinöitä tomussa. Sana on sormi, joka
osoittaa kuuta.

Päivä on taantuma ihmisen systeemissä.

Se päättyy lopulta vain lykkäämään nautintoa, luoden sille samalla uusia mahdollisuuksia. Uusia ihottumalajeja raavittavaksi.

Kasvien rakenne on erilainen kuin eläinten. Hyönteiset sopeutuvat muutoksiin paremmin kuin ihmiset, koska ne mutatoituvat niin nopeasti.

Puristin nyrkkiini jääkimpaleen, tunsin sen kylmyyden, tunsin kehoni sulattavan voiman, hengitin ja avasin silmäni.

Persoonallisuus on seurausta traumaista.

Keskenkasvuudesta seksistä täytyy maksaa keskenkasvuisella pellolla.

Romantikko haluaisi, että hiekka hioisi kehityksen kiviseksi varpaaksi, jota on mahdoton tunnistaa varpaaksi.

Kun peiton vetää syrjään, paljastuvat uneksivat kasvot, vielä muotonsa saamaton utu.

Pöydälle unohdettu päärynä muutti väriään, harmaantui kuin laavakivi, muutti muotoaan, pehmeni kuin suuren kalan ruho.

Ei kuten massa, vaan kompastumassa.

Olin allerginen optisille kasvovoiteille.

Hän luuli anafylaktista shokkiani orgasmiksi. Kipu ilman tarkoitusta on kroonista kipua.

Soraksi ja alumiiniksi muuntunut kyljys, jota yritettiin hieroa henkiin, pieneltä alueelta kerrallaan.

Kostealla sormella pyyhkäistyt partakarvat ovat kuin pöly tai keittiön tahmea lika. Saksiessa niitä päätyy suuhun, hiuksiin, toisten karvojen lomaan, saippuapalaseen. Fossiilimuodostuman ehkäisemiseen tarvitsee vain vettä.

Kiertelin asutusten liepeillä etsiskelemässä luontoon levinneitä akileijoja ja todisteita siitä, että olisin käynyt täällä jo vuosituhansia sitten.

Suurta lintua tarkastellessani juon limonadia, joka syövyttää puolesta tunnissa epiteelin pintakerroksen. Strutsit lisääntyvät toisin kuin eläimet. Ne kloonautuvat.

Olen alkanut elää pimeässä, sillä valo vetää puoleensa hyönteisiä. Pimeyden turvin ne sikiävät, niiden hento oranssinruskea läpikuultavuus nukkuu.

Vuosia kadoksissa ollut kissani palasi, mielipuolisten seikkailujen kiilto silmissään. Rokotin sen, kielsin siltä normaalit sävelkulut, annostelin vain luonnollisia ääniä.

Kuulostaa joltain sukupuuttoon kuolleelta, hopeiselta.

Mielikuvitukselliset hirviöt valuvat vettä kirkon katolla.

Verigreipin solumaisen lihan kitalakeen jättämä maku.

Vessan lattiaan on pinttynyt vaaleita, keskimääräisen kokoisia jalanjälkiä sadoista ja tuhansista jalkapareista, kuin kärrynrenkaiden uria Pompeijin teiden kiveen.

On mahdoton olla asettamatta jalkojaan noihin vaaleisiin jalanjälkiin, hieman ulkonevaan asentoon.

Suuret ihmisjoukot hoilaavat mukana, jyräävät epävireen.

Kuu voi olla hänen otsallaan, takaraivonsa lävitse kuultavana, pahaenteisenä, muinaisena.

Hän hivelee harmaata kangasta, vasemman käden
pikkusormi, nimetön ja keskisormi on kääritty sideharsoon.

Saatoin haistaa sen hänen tyynystään.

Hän näki unta puutarhoista.

Opettelin ja muistelin keinoja ahdistua, koska menneistä päiväkirjoistani luin, että kohtausten jälkeen maailma saattoi tuntua joltain.

Päiväkirjan kuivettuneet sivut säilyttävät hyönteisten muodon.

Kaupungit pystyvät suuntaamaan tahtoaan ja energiaansa kuin bakteerit.

Kesän putoavat kukat. Pian pidämme lähinnä mustelmien väristä.

Pihapeleissä vuosikymmeniä sitten muodostelmaan lyömäni pallot ovat nyt sammalen ja ruohojen peittämiä kumpuja. Paiseiden lailla ne määrittävät puutarhani psyykeä.

Kynsinauhan vuosirengas, vaaleat täplät ja patit, jotka
asettavat puutostilat aikajanalle.

Yksinäisyys ei ole ongelma, sillä luin sen olevan
kyläyhteisöjen jälkeinen keksintö ja luonteenpiirre,
joka liittyy vahvasti romantiikkaan ja individualismiin.

Hyönteisillä ei ole ilmeitä, niiden luuranko on niiden
ulkopuolella.

Hän kuunteli käsillään niiden muotoa. Siitä on kauan.
En muista asuntoani, pihapiiriä, näköalaa, reittiä kauppaan.

Jää tulee rikkoo, jotta eläimet voivat juoda.

Seinään kiinnittämäni kuva pysyy paikallaan vaihtelevasti.
Kylmyys saattaa saada reunat irtoamaan ja repsottamaan,
jolloin kuvan taakse pääsee muodostumaan varjoja.

Se rauhoittaa minua, sillä varjo on maailmassa olevan
esineen perusvaatimus.

Hän teki käsillään viisarien siirtämistä kuvastavan eleen.

Hakkaan hänet kuin linnun sydämen.

Jumala tuli ulos hänen silmistään.

Auringonlasku on kaunis vain sen vuoksi, mitä sen kautta
menetämme.

Korkeammat taajuudet; tuijotin lampaan aukeavaan takamukseen. Tämä nauru nostaa meidät petojen yläpuolelle.

Erittämäni suolavesi kiteytyy ja kasautuu aina kohti valoa, täten rakentuu vastoinkäymisiäni, mutta myös suuren uurastukseni linnoitus.

Lukkoonlyötyjä aprikooseja.

Pöydän puupintaan imeytyvän lammikon yllä teepussi
pyörii kuin dervissi.

Kaikessa mikä elää on ravintoa.

Lumiselta aavalta häivyttää tuuli jälkeni, luut paukkuvat
palatessani nuotiolle. Juurille kuin kasveja syövät.

Toisiaan nuolevat suola-aavikon kielekkeet.

Märkää jäätä tuulee suoraan korvakäytävään, otsa ja silmät
väsyvät rypistyksestä, luolamiehistyvät.

Hermostossani kehittyneitä viruksia, prosesseja ja
ohjelmia, jotka ovat karkuteillä maailmassa: toisinaan
ne ottavat minuun yhteyttä, mutta minulla ei ole niille
enää sanottavaa.

Seison suuren madon liitoskohdassa, jalkojeni alla sen paljas iho vilahtaa panssarilaattojen välissä, huone vaeltaa.

Painuin seinää vasten ja yritin täyttää keuhkojeni alaosat, koskettaa selälläni mahdollisimman suurelta pinta-alalta.

Maailman jokaisen puun jokaisen lehden pinta-ala.

Mielestäni pitkälle jalostetun tuotannon ja yhteiskunnan aikana oli täysin johdonmukaista saada suurin nautinto pitkälle jalostetusta ruoasta.

Se oli minun käsitykseni pyhästä.

Klo 6:13 museon kokoelmaan kuuluneet suuret ihrakimpaleet saavuttivat tietoisuuden.

Jumala ei koskaan asunut taloissaan.

Vielä hetki, ja kengät ovat taas arvotavaraa.

Pudotessaan Sikstiiniläiskappelissa hänen jalkansa taipuu luonnottomaan asentoon.

Hangessa sokeat linnut nokkivat rapujen panssareita.
Valkoinen liha, valkoiset suorakulmiot, säveltikapuiden liikettä hallitaan vasaroiden liikkeellä, vasaroita hallitaan koskettamalla.

Tyhjensin ensin rakkoni ja aloin sitten seurata hävitystä.

Enää nimet odottavat, että jokin alkaisi käyttää niitä.

Muistojen on pakko alkaa jostain.

Naputan jaguaarin kaulaa, jotta se saavuttaisi tremolon.

Kuristuneena näen vain punaista sumua. Mutta tämäkin on vaihtelua.

Lisää muistiinpanoja teknologian transvestiittisuudesta. Tarvitsemme lopulta sisäämme pieniä koneita, jotta voisimme olla toistemme seurassa.

Näissä arpeggioissa ei ole mitään järkeä.

Virittelyt instrumenttejani eri ruumiinosien taajuuksille, tarkoitukseni oikeanlaisten resonaatiopisteiden löytäminen.

Keittämiseksi, räjäyttämiseksi, tanssiksi.

Alan menettää tasapainoaistiani, omenani maistuu erilaiselta. Silmäni pöhöttivät umpeen kuin auringon perään haikailevalla liskolla.

Mikään elimistö ei voi kestää tätä. Oksenuksen teknologia. Kasvojen fysiikka. Sarvimaiset kasvaimet kuin ajatukset.

Soittimen revenneestä kielestä roikkuu ääni kuin puuviulu.

Ruuvit ja mutterit kiehtovat meitä luonnon
spiraalirakenteiden, huimaavan tanssin vuoksi.

Koodaan unelmani laajalle levinneisiin puutiaisiin,
jolloin vain neuroottiset foobikot pelastuvat. Aivokuume,
sielunhoito, ylimääräiset reumaattiset portaikot.

Hyönteismyrsky. Silmäluomeni märkivät. Ne halusivat
tulla läpikuultaviksi. Käänteinen, siis tosi muoto.

Silmän lihasten väsyminen. Kasvot ovat vain epätodellisen
minäni yritys piilottaa itsensä.

Meduusat tarvitsevat suolavettä, toistan itselleni, mutta
etsin silti niitä pakastealtaista, puroista ja viemäreistä.

Lennän suurella, älykkäällä hyönteisellä.

Kissalta kestää puoli vuotta tappaa hiiri.

Täi, joka menee kalan kieleen, syö sen ja teeskentelee itse olevansa kieli.

Koimme vapahtajan nimenomaan kasvoina, joiden sinikopiota minkäänlainen mielikuvitus ei ole kaivertanut mieliimme, ainoastaan partamallin, kasvojen varjostukset.

Teeskentelen olevani kuollut, suuri puu. Kipu on merkki tunnon palaamisesta.

Siinä mielessä kieleni on virus, että se muuttaa silmän rakennetta syvyysuunnassa. Sen ympärille voi kiertää metallilankaa, johtaa muotoon sähkövirtaa.

Kaikki tämä on vertauksin kirjoitettu, sillä kuumetauti ja loismadot piinaavat minua.

Jos minut syödään, siemeneni leviää.

Lehmänraato saastuttaa vesisäiliöni. Tarvitsisin jonkinlaisen talismaanin puhdistaaokseni sen.

Kuu pimenee joutuessaan maan varjoon. Maa pimenee kuin suonisto joutuessaan oksieni varjoon. Oksat taipuvat ja naksahtavat.

Hiukset, haituvat, kaarna ja neulaset ovat kutiavan ihoni ilmeneminen maailmassa.

Haluan maailman muistuttavan minua muista olemisen tavoista.

Hautakivi voisi poksahuttaa pieniksi ja sileiksi, epäilyttävän keraamisiksi kiviksi, joiden keskeltä hän voisi nousta kuin tumma, älykäs monitoimikone.

Auringon laskiessa valo jää kellumaan, eikä sillä ole enää lähdeä, jossa se olisi kiinni.

Kenen sisään tämä hieroglyfi. Nämä tuulessa kuivuvat juuret.

Toisinaan palaneen metsän hiiltyneet puut ovat liian hienoja, liian kallisarvoisia polttopuiksi.

Toisinaan palaan metsään.

Rapu kävelee hiekalla, rapu askeltaa hiilillä, rapu kypsyy, sen sisus voidaan syödä.

Liuotan sen eleisiini, samean veden seisovat ajatukset. Riistajäljet, jääkauden raahaama kallio.

Tuuli on puhaltanut kurkkuuni. Nuotiossa räjähtelevät hevoskärpäset.

Liitän sen rakennukseen, kuin kourallisen savea seinään. Jääkauden jälkeen ilma ei ole raikasta, ainoastaan löyhkäävää.

Luolan uumenien lammikoissa pieniä sokeita, muinaisia kaloja, joiden kapeita päitä.

Syömisestä kuvaaminen herättää aina ruokahaluni, vaikka syötäisiin astioita ja huonekaluja.

Särkyvä pää piirtää kuvien päälle sahalaitaisia käsialoja, niin kuin punavihersokea, visuaalisia ehtoja tunnistamaan kykenemätön tietokone.

Tulee poistaa kuvalta vastakuva, vastakailulta äänen näköala, maisemalta vamma hoivavietti.

Ainoa jäljellä oleva vaihtoehtoni on syödä miehen ruumis.
Istun odottamaan, että hän sulaa ja hajoaa, asettuu.

Madot ovat nousseet pintaan pienten oksien lomaan,
yhdessä ne alkavat muodostaa neliöitä, joista puuttuu sieltä
täältä sivuja.

Alkaa hahmottua pienen sokkelon rauniot. Pidin käsiäni
veden alla, kunnes ne eivät tunteneet enää mitään.

Kuin astuisi pyramidin sisään, kuin nukahtaisi virtaavaan
veteen, kävelyrutiiniin.

